

[Hartel.]

Derfor maatte ogsaa Forhandlingerne i Udvalget ende resultatløst.

Landbostanden er led og ked af dette System, og dobbelt ked af det, naar det stadig skal hedde sig, at det væsentlig er for Landbrugets Skyld, Systemet opretholdes. For mig at se har Regeringen ved denne Lovgivning opnaaet det samme som ved Loven af 4. August 1914, at faa en Bemyndigelse, som kan anvendes i en Mangfoldighed af Tilfælde, som man slet ikke tænkte paa paa det Tidspunkt, da Loven blev givet. Men baade Statsministeren og Udenrigsministeren kender fra gammel Tid Værdien af Augustloven, og man kan derfor ikke undre sig over, at de benytter den Lov, vi her behandler, til den yderste Grænse af det, der kan presses ud af den.

Hvad Lovens valutamæssige Værdi angaar, breder den Opfattelse sig mere og mere, at denne Værdi er saare ringe, og at den delvis har beroet paa en Fiktion. Det er i og for sig meget rart, at man i givet Fald kan paaberaabe sig disse rent valutamæssige Fordele, naar man gaar til en eller anden Afspærringsforanstaltning, som det maaske ellers vilde være svært at faa til at glide ned uden Kritik eller Modstand, men det er faktisk det samme, som hvis man vilde give Finansministeren en staaende Bemyndigelse til efter Forgodtbefindende at ændre ved de Toldsatser, som i Øjeblikket er gældende Lov. I Ly af Valutasystemet kan man lægge store Dele af vort Erhvervsliv om, man kan faa en Virksomhed til at sygne hen og en anden til at blomstre, ja, man kan naa frem til en delvis Socialisering af hele Erhvervslivet.

Jeg ser derfor saaledes paa det, at man vel kan tilgive Socialdemokraterne, at de ser med Tilfredshed paa de Muligheder, som Valutalovgivningen aabner, men jeg kan ikke se, at den samme Undskyldning er til Stede for Det radikale Venstre, og jeg synes, det er en fantastisk Ironi af Skæbnen, at man her i Salen Gang paa Gang kan fremhæve, at den Mand, som har givet Stødet til hele Lovgivningen, er Liberalismens ypperste Repræsentant i Danmark, Hr. Madsen-Mygdal, ved det Raad, han fremsatte i 1931—32, da denne Lovgivning første Gang blev vedtaget. Det er tragisk, og jeg maa jo erkende, at Regeringen har haft det let, specielt har haft det let gentagne Gange i afgørende Øjeblikke med Hr. Madsen-Mygdal, idet det ogsaa var ham, der som Leder af Venstre i Landstinget hjalp Regeringen med Gennemførelsen af Kronehævningspolitikken i 1924

—25. Saa sandelig behøver Statsministeren ikke at frygte Danaerne, naar de kommer med Gaver; det har vist sig, at disse Gaver var virkelige Gaver, af den største Betydning for Regeringens Politik og for Konsolideringen af det, som man ønskede sig. Jeg maa ogsaa i denne Forbindelse have Lov at minde om, at Formanden for vor Gruppe, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, ved den første Fremsættelse af denne Lovgivning, i det mindste da ved Forhandlingen i 1932 om denne Lovgivning, tog Afstand fra den og stemte imod den.

Under mit Ordførerskab ved første Behandling fremsatte jeg visse Beklagelser med Hensyn til § 12, idet jeg mente, at det var upassende og ikke forsvarligt i et Retssamfund, som vi paaberaaber os at leve i, at Domstolene ikke skulde have den endelige Afgørelse, naar det drejede sig om en Mands Adgang til fremtidig Beskæftigelse inden for det Fag, som han hidtil havde haft Beskæftigelse ved, og denne Konflikt kunde opstaa i Tilfælde af at han ikke opfyldte de Vilkaar, som Valutacentralens Administration stillede ham over for. Jeg ser, at Regeringen med sit Ændringsforslag til § 11 har vist en vis Lydhørhed over for denne min Kritik, idet Ankenævnets Kompetence udvides noget. Men jeg kan ikke se, at selv med denne Ændring Slutresultatet er et væsentligt andet, idet Ministeren forbliver sidste Instans og ikke, som vi havde ønsket det, Domstolene. Der er intet at sige til, at Folk er ængstelige for denne Lovgivning, idet Professor Axel Nielsen rigtigt har sagt, at med denne Lov i Haanden er Magthaverne i Stand til at bestemme Indkomstfordelingen i vort Land. Det er ikke underligt, at Folk bliver ængstelige og maaske lader sig byde noget, som de under normale Forhold ikke vilde lade sig byde.

Jeg har tidligere omtalt den bevægelige Vekselkurs og dens Betydning for en Tilpasning af vort Erhvervsliv, og det er mig endnu i Dag uforstaaeligt, at et saa glimrende Tilpasningsmiddel ikke har kunnet vinde større Flertal for sig i denne Sal og i det andet Ting. For det er dog en logisk og klar Politik, dette, at naar vore Eksportvarer staar i høj Pris og sælges i betydeligt Omfang og skaber en god Indtjening for Landet, da er vi i Stand til at hæve Kronekursen og sænke Kursen paa de fremmede Mønter, og omvendt: i det Tilfælde, at vore Eksportindtægter, som er bestemmende for Nationens Velstand som Helhed, er svigtende, Priserne lave, ja, da maa dette afbalanceres med, at man betaler den Mod-